

Men nu, for det andet, et ord til os kristne:

Hvordan skal vi forholde os, når disse lumre, søvndyssende tider indtræffer? Når verden bliver så from og så god, når gudsfrygt er nær ved at være på mode og det hører med til god tone at kende og benytte sig af »Kanaans sprog«? Gud hjælpe da enhver, som vil være en virkelig kristen! En sådan tid er unægtelig meget behagelig - og hvem skulle ikke være taknemmelig for, at verden ikke mere forfølger, men tværtimod anerkender kristendommen - men aldrig er den ægte kristendom i større fare end netop da. Det vil under sådanne forhold være næsten umuligt for en kristen at holde sig fri af søvnen og bevare sit åndelige klarsyn. Han vil såre let synke hen i slaphed og åndelig lathed og blive en slave af menneskers gunst.

På visse steder i vort land er en sådan behagelig, søvndyssende tid allerede nu ved at indtræde. Sørgeligt er det at se, hvordan saltet dør er i færd med at miste sin kraft. Man er kristen med måde. Man gør sig sin egen private, hyggelige og behagelige kristendom, der kun ytrer sig ved visse andagtsøvelser samt nogle smukke barmhjertighedsgerninger, hvilke verden er i stand til at bifalde og rose. Men om man er rettelig omvendt til Gud, virkelig født på ny, er spørgsmål af mindre interesse, som man ikke går dybere ind på. Man er godt tilfreds blot med at være slået ind på en ny vej, så helt forskellig fra den gamle brede, man forud gik i syndens og vantroens tjeneste.

Hvor forfærdeligt for disse, når de engang skal se sig bedraget og får samme dom som den verden, der åbenlyst gik på den brede vej! Jesus taler om mennesker, som var med i bryllupssalen, men uden bryllupsklædning. Det vil sige: de er ikke kommet ind ad den snævre port, hvor man bliver afklædt sit eget og uforskyldt iført Kristi retfærdigheds klædning. Til dem skal det lyde: *"Hvordan er du kommet herind, min ven, uden at have bryllupsklædning på? - bind fødder og hænder på ham og kast ham ud i mørket udenfor."* [Matt 22,12-13](#). Et andet sted taler han om dem, der skal sige til ham på hin dag: *"Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?"* Og da vil han sige dem rent ud: *"Jeg har aldrig kendt jer, vig bort fra mig, I, som øver uret."*

Vi har ikke lov til at tænke mildere, end vor barmhjertige herre og frelser har talt. Vi har ikke frihed til at skabe os en kristendom efter vort eget tykke. Jeg bliver ikke salig, fordi jeg forsikrer mig selv om syndernes forladelse. jeg må have Guds vidnesbyrd og vandre på Guds vej.

Jesus har fremfor alt lagt vægt på den indre forandring. En ny fødsel, en ny skabning, et i Kristus forvandlet og lykkeligt hjerte. Først da springer også de gode gerninger frem af den rette kilde: Kristi kærlighed. *"Kristi kærlighed tvinger os; vi er nemlig overbevist om dette: Een er død i alles sted, altså er alle døde."*

Måtte da i særdeleshed unge, nyvakte sjæle vogte sig for, at de ikke antager hvilken kristendomsform som helst, men virkelig følge hans ord, hvis rige de søger, og ikke slå sig til ro med en halv-kristendom, som aldrig fører til det ønskede mål. Men også virkelig levende kristne - at de dog måtte se og forstå, hvilken fare de er udsat for i tider, hvor kristendommen er i kurs og verden viser sig fra sin frommeste og mest elskværdige side! Faren er, at de dysses i søvn, bliver lunkne, skikker sig lige med verden og mister deres åndelige kraft.

"I er jordens salt," siger Jesus, *"men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det da saltet med? Så duer det kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker."* [Matt 5,13](#).

Når en kristen, dåret af menneskegunst, mister sin åndelige kraft og bestemthed, så hans liv og færd ikke længer er en dom over det onde og et vidnesbyrd om Kristus, da er han ingenting til - ander end at trædes på af mennesker. Han bliver så ivrig efter at være alle tilpas, at han ingen egen mening tør have, og om ikke andet så med sin tavshed bestyrker han mennesker i det syndige, gudløse væsen, han i stedet burde dømme og straffe.

Da har saltet mistet sin kraft. Lyset er sat under skæppen. Og grunden er ganske enkelt den, at man vil leve i fred og venskab med alle - eller nej - grunden ligger dybere: der er allerede på dette tidspunkt en brist i selve livet med Gud. Får dette blot sin tidligere friskhed tilbage, får også Åndens nidkærhed råde uden hensyn til menneskers had eller venskab. *"I skal have salt i jer selv,"* siger Jesus. Ikke naturens eller det irriterede og ophidsede sinds bitre salt, men den sande kærlighedens nidkærhed, som kun Guds Ånd er i stand til at virke. Lad gerne dine formaninger være præget af sagtomdighed, ømhed og mildhed, vogt dig for at såre andre menneskers følelser, ja, giv dig i det hele tager ikke af med at formane, hvis ikke kærlighed og ydmyghed fylder dit eget hjerte, så hele dit væsen præges deraf. Men lad ikke forsigtigheden og ydmygheden gøre dig så slap og blødagtig, at du af misforstået ømhed for dine medmenneskers følelser lader dem gå mod fortabelsen uden med et eneste ord at advare dem. Tænk på evigheden! *"Du skal elske din næste som dig selv."* [Matt 22,39](#) - *"Kærligheden skal være oprigtig; afsky det onde, hold jer til det gode."* - *"Jeres tale skal altid være vindende, krydret med salt."*

Det er dog ikke med bekendelsen af Kristus alene og med den broderligt kærlige formaning, vi skal give verden et indtryk af kristendommens alvor og kraft, men med hele vor færd. En kristendom, det ikke som saltet svier i verdens øjne, men prises af denne som tilpas moderat, en sådan kristendom mangler visselig salt og er fattig på ånd og kraft. *"Ve jer, når alle mennesker taler godt om jer,"* siger Jesus. Og Jakob skriver: *"Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud?"* - [Jak 4,4](#) Stands dog og overvej nøje disse ord! De lader sig ikke sætte ud af kraft - det er Herren selv, der har talt.

Om du blot lejlighedsvis og da i en eller anden særlig henseende bliver genstand for verdens ros, er straks noget andet. Det kan en hvilken som helst kristen komme ud for - ifølge Paulus's ord: *"-- ved ære og vanære, ved ondt rygte og godt rygte."* Men hvis selve sigtet og grundtonen i dit liv og din færd er sådan, at verden føler sig tiltalt deraf, så er dette i absolut modstrid med Jesu og apostlenes ord og eksempel. Gør dig klart, hvor du står, at du ikke skal komme til at "løbe forgæves«. Årene iler af sted, og tit kommer døden, når man venter den mindst. Hvor forfærdeligt da, om selve vejen, du gik, var en afvej.

(Uddrag fra "Et blik på tidens tegn" - C.O.Rosenius Samlede Skrifter bind 11 (Trøst mit folk) - Luthersk Missionsforenings Forlag 1954 - Shafan 06-07-16)